

dag, hvor beløbet i medfør af stk. 1 kan kræves betalt, dvs. fra 14 dage efter, at selskabet har kunnet indhente de fornødne oplysninger til bedømmelse af kravet. Andre krav forrentes ved forsinket betaling efter de almindelige regler i renteloven.

§ 24 vedrører alene sikredes krav mod selskabet på forsikringsydelsen og ikke andre krav, som udspringer af forsikringsaftalen, f.eks. selskabets krav på betaling af præmie.

4.3.2. Lovforslagets udformning

Udvalget anfører, at forsikringsaftalelovens § 24 efter det oplyste er en i praksis velfungerende regel, der tilskynder forsikringsselskabet til at tage stilling til sikredes krav og i givet fald udbetale erstatningen så hurtigt som muligt, og at der ikke har vist sig et praktisk behov for at foretage grundlæggende ændringer af reglerne om betaling og forrentning af forsikringsydelsen.

Hertil kommer, at den praktisk vigtige regel i erstatningsansvarslovens § 16 om udbetaling og forrentning af erstatning og godtgørelse for personskade mv. nu i det væsentlige svarer til forsikringsaftalelovens § 24. Med det nuværende generelt lave danske renteniveau har forsikringsselskabet endvidere en klar interesse i at undgå, at forsikringsydelsen skal forrentes med den forholdsvis høje rente i § 24, stk. 2.

Udvalget finder derfor ikke, at der er grundlag for at foretage grundlæggende ændringer af § 24.

Der er imidlertid behov for at tilpasse renteniveauet i forsikringsaftaleloven til den nye rentesats i renteloven. Ved lov nr. 379 af 6. juni 2002 er der sket en forhøjelse af den almindelige morarente, jf. rentelovens § 5, stk. 1. Renteniveauet i forsikringsaftalelovens § 24, stk. 2, har hidtil svaret til morarenten efter renteloven, og udvalget foreslår derfor, at § 24, stk. 2, ændres i overensstemmelse med ændringen af rentelovens § 5, stk. 1-2, jf. også punkt 4.10. nedenfor.

Særligt med hensyn til krav mod en ansvarsforsikring bemærker udvalget, at det synes uafklaret, om § 24 gælder i tilfælde, hvor skadelidte har et direkte krav mod skadevolderens ansvarsforsikringsselskab, jf. herom punkt 4.5. nedenfor. Efter retspraksis synes § 24 dog i hvert fald at gælde for skadelidtes krav i henhold til en lovpligtig ansvarsforsikring, hvor selskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte.

Efter de seneste ændringer af erstatningsansvarslovens § 16 (lov nr. 463 af 7. juni 2001) og af de almindelige regler i renteloven (lov nr. 379 af 6. juni 2002) vil reglerne om, hvornår skadelidtes krav mod skadevolderen kan kræves forrentet mv. i praksis stort set svare til forsikringsaftalelovens § 24. Den praktiske

betydning af, om skadelidtes direkte krav mod skadevolderens ansvarsforsikringsselskab forrentes efter forsikringsaftalelovens § 24 eller efter de regler, som gælder for skadelidtes krav mod skadevolderen (erstatningsansvarsloven og renteloven), vil derfor være begrænset. Efter udvalgets opfattelse vil det herefter være den enkleste løsning, at skadelidtes direkte krav mod ansvarsforsikringsselskabet forrentes efter de samme regler, som gælder for skadelidtes krav mod skadevolderen, og udvalget foreslår, at § 24 ikke skal gælde for skadelidtes krav mod skadevolderens ansvarsforsikringsselskab.

Med hensyn til reglerne om acontobetaling har udvalget overvejet, om forsikringsselskabet bør have pligt til af egen drift at foretage acontobetaling i de tilfælde, hvor der er grundlag herfor. En sådan regel vil indebære, at forsikringsselskabet som udgangspunkt i samtlige sager løbende må vurdere, om – og i givet fald i hvilket omfang – der kan ske udbetaling af acontobeløb, uanset om den sikrede er interesseret heri eller foretrækker at få udbetalt den samlede erstatning på én gang. Dette vil efter udvalgets opfattelse pålægge forsikringsselskaberne et ikke ubetydeligt ressourceforbrug, som navnlig i sager om mindre erstatningsbeløb næppe vil stå mål med størrelsen af det acontobeløb, som sikrede vil få udbetalt.

Efter udvalgets opfattelse er den gældende regel om acontobetaling, hvorefter sikrede kan fremsætte krav om acontobetaling, hvis han eller hun har behov for eller interesse i et acontobeløb, udtryk for en rimelig afvejning mellem hensynet til sikredes interesse i at få en acontoerstatning og forsikringsselskabets interesse i en praktisk og administrerbar regel. Udvalget finder derfor ikke grundlag for at foreslå en regel om, at selskabet af egen drift skal foretage acontobetaling.

§ 24, stk. 1, 2. pkt., om acontobetaling kan imidlertid siges at bygge på den forudsætning, at sikrede kender til muligheden for at fremsætte et krav herom. Det er i retspraksis fastslået, at forsikringsselskabet har en vis forpligtelse til at vejlede sikrede om retten til at kræve acontobetaling, når der i den konkrete sag er anledning hertil – i hvert fald når sikrede selv henvender sig til selskabet for at få at vide, hvordan den pågældende skal forholde sig, jf. Højesterets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2001, side 352.

Udvalget finder imidlertid, at det i forsikringsaftaleloven bør fastslås, at forsikringsselskabet har pligt til at vejlede sikrede om retten til at kræve acontobetaling.

Udvalget har overvejet, om vejledningspligten skal gælde i alle tilfælde eller kun i tilfælde, hvor der konkret må antages at være grundlag for et krav om acon-